

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว
ของ นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ๒๖/๒๕๕๕

วันที่ ๒๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ประเด็นวินิจฉัย

- พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง หรือไม่
- พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๑) (๒) และ (๕) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔ หรือไม่

ความเห็น

ในประเด็นข้อ ๑ เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “อำนาจอธิปไตย เป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” บทบัญญัตินี้เป็นบทว่าด้วยอำนาจอธิปไตยและการใช้อำนาจอธิปไตย พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๕ มิได้มีข้อความใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง แต่อย่างไรก็ดี คำโต้แย้งของโจทก์ จึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง และไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง บัญญัติว่า “การปฏิบัติหน้าที่ของรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐ ต้องเป็นไปตามหลักนิติธรรม” เห็นว่า หลักนิติธรรม ในความหมายอย่างง่าย ๆ ย่อมหมายถึงหลักความเป็นธรรมตามกฎหมาย พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๕ เป็นกฎหมายที่ให้อำนาจแก่คณะรัฐมนตรี ในอันที่จะมีมติมอบหมายให้กองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร (กอ.รมน.) เป็นผู้รับผิดชอบในการป้องกันปราบปราม ระงับ ยับยั้ง และแก้ไขหรือบรรเทาเหตุการณ์ที่กระทบต่อความมั่นคงภายในราชอาณาจักรในพื้นที่และระยะเวลาที่กำหนดได้ บทบัญญัติดังกล่าวเป็นการกำหนดให้คณะรัฐมนตรีมอบให้ กอ.รมน. มีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรการในการรักษาความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร

ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อให้การแก้ไขสถานการณ์เป็นเอกภาพหรือมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง ซึ่งใช้เฉพาะพื้นที่และระยะเวลาที่กำหนดเท่านั้น บทบัญญัติเช่นนี้จึงมิได้ขัดต่อหลักความเป็นธรรมตามกฎหมาย เพราะมิได้ให้อำนาจเกินขอบเขตตามกฎหมายอื่น ๆ และใช้บังคับแก่ประชาชนทั่วไปภายในพื้นที่ ไม่ขัดหรือแย้งต่อหลักนิติธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง

ในประเด็นข้อ ๒ เห็นว่า แม้พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๑) (๒) และ (๕) จะเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อกำหนดให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหรือดปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง และห้ามมิให้เดินทางเข้าไปในหรือให้ออกจากสถานที่หวงห้าม และห้ามใช้เส้นทางคมนาคมหรือยานพาหนะ หรือกำหนดเงื่อนไขในการใช้เส้นทางคมนาคมหรือใช้ยานพาหนะ อันมีลักษณะเป็นการจำกัดเสรีภาพของบุคคลทำนองเดียวกับที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๔ กำหนดห้ามไว้ก็ตาม แต่พระราชบัญญัติดังกล่าวตราขึ้นมาเพื่อป้องกันและระงับภัยที่จะเกิดขึ้นแก่ความมั่นคงของรัฐและความสงบเรียบร้อยของประชาชน โดยกำหนดมาตรการและกลไกควบคุมการใช้อำนาจตามระดับความรุนแรงของสถานการณ์ ทั้งนี้ เพื่อให้การแก้ไขสถานการณ์สามารถกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ บทบัญญัติดังกล่าวมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป และไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีหนึ่งเป็นการเจาะจง และเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพเพียงเท่าที่จำเป็น โดยไม่กระทบกระเทือนถึงสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพในการเดินทาง และเสรีภาพในการเลือกที่อยู่ของบุคคล ซึ่งเป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ ให้อำนาจบัญญัติขึ้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตรากฎหมายย่อมต้องคำนึงถึงความมั่นคงของประเทศ อันเป็นเรื่องส่วนรวมยิ่งกว่าจะคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล ซึ่งการตรากฎหมายในลักษณะนี้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๔ วรรคสอง ก็ให้กระทำได้อยู่แล้ว ซึ่งเป็นข้อยกเว้นของมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่งนั่นเอง ส่วนประเด็นอื่น ๆ ตามคำร้อง เป็นคำโต้แย้งที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงมีความเห็นว่า พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง และพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๑) (๒) และ (๕) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๔

นายสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ